

#COMMUNIO

ČASOPIS STAROKATOLICKÉ CÍRKVE V ČESKÉ REPUBLICE

starokatolici.cz

Svatovavřínecká pouť
KÁZÁNÍ

Starokatolický kongres ve Vídni
OHLÉDNUTÍ

Týden duchovní obnovy
REFLEXE

Úvodník

Od Velikonoc je za námi zase několik měsíců – a s nimi i spousta zajímavých a důležitých událostí naší církve. Tradiční svatovavřínecká petřínská pouť, Týden duchovní obnovy 2018, kněžské svěcení Pavla Hynka a Petra Krohe, ale také zasedání Mezinárodní starokatolické biskupské konference a 32. mezinárodní starokatolický kongres...

Navzdory tomu ale v církvi společně neprožíváme jenom chvíle radostné, ale také chvíle, které nás trápí a mrzí. Musíme si přiznat, že krize také patří k životu. Víra taďy pro nás není jen v časech, kdy se nám daří všechno, co podnikáme, ale projevuje se také v časech, kdy ztrácíme své jistoty a chvěje se nám půda pod nohama.

V tomto čísle Communia najdete zejména informace o akcích, které máme za sebou. Těším se, že z iniciativy bratra Filipa Malého z pražské farnosti sv. Máří Magdaleny se můžeme také zamyslet nad silou společné modlitby.

Na tomto místě bych se ale touto cestou také chtěl upřímně omluvit sestře Jiřině Cepkové, že jsme v minulém čísle Communia 2/2018 nedopatřením neuvedli autorství u jejích fotografií na s. 2, 3 a 4. Chyba vznikla mou vinou při finálním zalamování textu.

Rád bych také poděkoval své milované manželce Lucce, která mi kvůli mému aktuálnímu pracovnímu vytížení pomohla se zalomením textu.

Věřím, že i toto číslo našeho církevního časopisu bude pro vás posilou a povzbuzením na naší společné cestě víry. Přiji vám požehnané dny a těším se někdy na setkání – ať už virtuální nebo reálné. ☺

↳ **Martin Kováč**

Obsah

Kázání biskupa Pavla: Svatovavřínecká pouť 2018.....	2
32. mezinárodní starokatolický kongres ve Vídni	4
Komuniké Mezinárodní starokatolické biskupské konference (IBK)	7
Týden duchovní obnovy na téma: CESTA K SOBĚ.....	9
Reflexe z týdne duchovní obnovy.....	12
První bohoslužba v Kolíně.....	13
Prague Pride, Logos, starokatolíci	14
Sedmkrát za den tě chválím aneb o modlitbě breviáře	16
Biskup Pavel vysvětil dva nové kněze.	18
Vzpomínka na otce Marka Przemyslaw Koniuka	19
Otec Ivan Peschka odešel za svým Pánem	20
Výstava exlibris u sv. Vavřince	21
Dvanáctý ročník Modlitby za domov ..	22

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002

Vyšlo 17. 10. 2018

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.
Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč. Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Neoznačené fotografie archiv redakce.

Kázání biskupa Pavla: Svatovavřínecká pout' 2018

„Nebezpečím pro zrnko pšenice i pro naši víru je zůstat na povrchu. Zůstaneme-li na povrchu, nebudeme-li riskovat, uschneme a zahyneme, ale plodně neodumřeme – ztratíme se a nevydáme odpovídající plody.“

„Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrnko nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek,“ čteme dneska Ježíšova slova v Janově evangeliu. A Ježíš opět používá přirovnání, které je srozumitelné pro zemědělce – někdy hovoří o pastvě ovcí, jindy o okopávání fíkovníku či o hořčičném semínku a dnes slyšíme o zrně – obilném semínku.

Vyrostl jsem na vesnici na Moravském Slovácku. Měli jsme i za komunistů nějaké malé hospodářství, včetně prasátek, slepic, kačen, pěstování brambor či obilí. Dokonce si dobře pamatuju, která zemědělská disciplína byla v rodině nejoblíbe-

nější – kupodivu to nebyly ani žně, ani zabíjačka, dokonce ani pálení slivovice, i když to bylo taky na vrcholu. Nejoblíbenější byla výroba toho, čemu dneska říkáme cider – tedy jablečné víno. To měl můj dědeček tuze rád a měl toho plný sklep. Ale to je jiný příběh a s dnešním Ježíšovým vyprávěním to moc společného nemá.

Pamatuju jak setbu, kterou obstarával sám dědeček, tak i žně – a žně víc, protože byly dobou horka, usilovné práce celé rodiny na sluncem zalitých polích a také obdobím, kdy se v naší vesnici slavila pout' – nikoli svatého Vavřínce, který vychází na 10. srpna, ale Nanebevzetí Panny Marie, které vychází na 15. srpna.

V té poezii dětských vzpomínek dobře rozumím tomu, co znamená Ježíšovo přirovnání k odumření pšeničného zrna a myslím, že je to srozumitelné i lidem z města, kteří nemají tak intenzivní zkušenost s obděláváním půdy.

Pro mne je obraz odumření zrna fascinující. Ono odumření totiž nenastane na cestě nebo v kapse. Naházeme-li zrní na vyprahlou zem anebo jej necháme hrst v kapse, nestane se nic. Nic, vůbec nic. Zůstane takové a stejné i několik let. Vložíme-li však zrnko pšenice do kypré půdy, začne natahovat do sebe vodu, aktivují se v něm enzymy, dochází ke štěpení organických látek – škrobů, bílkovin a tuků. Co bylo suché, na pohled mrtvé, poté, co v zemi samo zanikne, dá život novému klasu – a ne jednomu, ale přibližně deseti a v každém takovém klasu je cca 80 zrn, tedy z jednoho zrnka pšenice vyroste přibližně dalších 800.

V době, kdy zemřel sv. Vavřinec, patron naší katedrály, tedy cca v polovině 3. století – někdy kolem roku 258 – bylo křesťanství na vzestupu. Dnes je v našich končinách na ústupu, ne-li odchodu. Říká se, že krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Platilo to v době Vavřincově a zřejmě to platí i dnes – vidíme to tam, kde jsou křesťané pronásledováni a kde se k nim přidávají stále noví a noví Ježíšovi učedníci. Ústup vidíme tam, kde jsou Ježíšovi učedníci naprosto v klidu. Klid nám totiž nesvědčí – milujeme jej, nechceme se jej vzdát, ale nesvědčí nám, protože lenivíme.

Aby ze semínka vyrostl nový klas, musí dát všanc svoji existenci, svůj status quo,

musí přijímat z okolí vodu a nastartovat uvnitř růst a život.

Problém dnešní církve je skutečnost, že každé semínko si jede svoje blues – s vlastním názorem, s pokusem zůstat co nejdéle na výsluní a hřát se na něm. Jenže to semeni nejvíc škodí. Co semeni nejvíce pomáhá? – být zasazeno do humusu, do země. Opustit krásu prosluněného dne a vstoupit do vlhké temnoty, ve které pracuje život.

Není to obraz jen ze zemědělské oblasti – i s našimi životy a jejich plodností je to podobně, včetně duchovního života. – Neprojdeme-li v duchovním životě krizí, rizikem zániku a ztráty víry, poneseme snad svoji víru dál, ale neplodně, neboť nemohla zemřít, aby dala vyrůst nové, silnější a početnější víře.

Nebezpečím pro zrnko pšenice i pro naši víru je zůstat na povrchu. Zůstaneme-li na povrchu, nebudeme-li riskovat, uschneme a zahyneme, ale plodně neodumřeme – ztratíme se a nevydáme odpovídající plody.

A tak si buďme dobře vědomi – a řekněme si i se svatým Vavřincem: „Kdo chce zapalovat, musí hořet.“ a zároveň mějme na paměti, že pohodlí a spokojenost není úplně nejlepší východisko misie.

Užijte si dnes krásný poutní den – a odcházejte však i poněkud znepokojeni a nahlodáni. Pokud se to podaří, budete mít jak hezkou, tak i užitečnou pouť.

Váš

Foto: Pavel Kopečný

32. mezinárodní starokatolický kongres ve Vídni

Ve dnech 20. – 23. září 2018 se ve Vídni konal 32. mezinárodní starokatolický kongres. Ústřední motto kongresu znělo: „Sůl země: Křesťané/nky v dialogu za otevřenou společnost“. Kongresu se také letos účastnila také skupina z České republiky (a Slovenska).

Mezinárodní kongresy patří mezi největší starokatolické události s dlouhou historickou tradicí. Konají se zpravidla jednou za 4 roky – a to pokaždé v jiné zemi, kde působí starokatolická církev. Po posledním kongresu v Utrechtu organizaci letos převzala Starokatolická církev v Rakousku, která se rozhodla toto setkání připravit přímo ve Vídni.

Po úvodním pietním aktu ve čtvrtek 20.9.2018 večer na Židovském náměstí (Judenplatz) u památníku obětem šoa – holokaustu se kongres začal proslovem generálního vikáře Martina Eisenbrauna v budově Staré radnice, kterým otevřel téma působení křesťanů a křesťanek v otevřené společnosti.

„Pokud mluvíme o otevřené společnosti, nemyslíme tím, že zaniknou všechny hranice mezi náboženstvími, etnicitami a filozofiemi. Otevřená společnost není společ-

ností bez limitů, ale společností, která ponechává hranice otevřené,“ zdůraznil ve svém projevu Eisenbraun.

Otevřená společnost založená na Všeobecné deklaraci lidských práv podle něj představuje model komunitního života, ve kterém se křesťané mohou svobodně setkávat v ekumenické solidaritě společně s lidmi jiných vyznání, nebo také bez jakéhokoli náboženského vyznání.

„Můžeme dát najevo, kde stojíme, ale naše hranice musí být pozývající a naše dveře otevřené, takže o sobě nejenom víme, ale můžeme si také vzájemně klást otázky. Hranice nejsou pohoršením, imaginární ostnaté dráty ano,“ dodal generální vikář Eisenbraun.

Poukázal také na skutečnost, že žijeme ve světě fundamentalismu, který se týká také nás křesťanů. Potřebujeme podle něj demytologizovat biblické texty, protože násilí a antisemitismus některých z nich již

nemůžeme v současnosti akceptovat. „Jen pokud křesťané radikálně přepracují obrazy násilí ve svých mýtech, můžou očekávat to samé od ostatních náboženství,“ uzavřel Martin Eisenbraun.

Otevřenost (starokatolických) křesťanů vůči různosti, o které mluvila úvodní přednáška, se prakticky projevila hned v pátek dopoledne, kdy se uskutečnila široká panelová diskuze s představiteli židovství, křesťanství, islámu i buddhismu v nádherném prostoru vídeňské Staré burzy. Odpoledne se pak neslo ve znamení mnoha zajímavých workshopů, které se uskutečnily v prostorách různých církví. Každý z účastníků kongresu si tak mohl zvolit, co ho zajímalo – od otázek osobní spirituality přes občansky angažovaná témata a ekuménu až po otázky pastorační LGBT* křesťanů a službu žen v církvi.

Jedním z důležitých momentů letošního kongresu byla také ekumenická modlitba v sobotu ráno, která se uskutečnila přímo v římskokatolické katedrále v centru Vídně – v dómu sv. Štěpána (Stephansdom). Toto místo mělo nesmírně silnou ekumenickou symboliku,

jelikož již v letech po Prvním vatikánském koncilu (1869-1870) první rakouští starokatolíci neúspěšně usilovali o spolužívání této katedrály s římskými katolíky. Tematicky se naše pobožnost věnovala křesťanským mučedníkům (martyrům) a vedl ji rakouský starokatolický biskup Heinz Lederleitner.

„Z mého pohledu nechtěli zemřít. Křesťanští – a pravděpodobně také všichni ostatní skuteční – mučedníci chtěli pro něco žít. Použít své životy pro spravedlivější svět, pro Boží království, za které se modlíme v modlitbě Páně. Chtěli být solí země a moudrými pannami, kterých oheň víry nezhasne,“ řekl biskup Lederleitner ve svém kázání.

„Jejich život a smrt nejsou voláním po pomstě. (...) Milosrdenství je silnější než volání po odplatě a láska je silnější než smrt,“ dodal rakouský biskup.

Kongres i tentokrát vyvrcholil společnou eucharistickou slavností Utrechtské unie v moderním evangelickém kostele Kristova vzkříšení na Lindengasse. Jako hosté se jí zúčastnili biskupové Filipínské nezávislé církve a Jeho milost Josef Mar Thoma, nejdůstojnější metropolita Mar Thoma syrské církve.

Strach a ego. Tato dvě slova tvořili ústřední myšlenku kázání utrechtského arcibiskupa Jorise Vercammena: *„Morbidní kombinace strachu a ega určuje spoustu našich politických debat v Evropě. To je důvodem, proč se tak často mluví o hranicích. Potřebujeme mít jasné stanovené hranice, protože jsme v nejistotě,“* řekl ve svém kázání.

„Strach a ego: tuto morbidní kombinaci najdete v Církvi, a to také v naší církvi. Církve v Evropě obecně ztrácejí autoritu a jsou odsouvány na periferii společnosti. A pro církve je náročné vypořádat se s touto situací konstruktivně,“ pokračoval utrechtský arcibiskup. Podle něj vede tato situace v případě starokatolíků dokonce často k otázce, jestli má naše existence ještě vůbec nějaký smysl.

Jako starokatolíci a starokatoličky bychom si podle něj měli být jasně vědomi, že strach a ego nad námi nemohou mít žádnou moc. Naproti tomu se máme nechat vést důvěrou Bohu a jeho milostí. I to je důvod, proč starokatolické hnutí od svých počátků kladlo důraz na otevřenost.

„Jsme dědici této silné spirituality, která je charakteristická dialogem a komunitou. A spiritualita nepotřebuje žádné ego, které nám dává falešnou bezpečnost. Je to spiritualita otevřenosti k životu lidí a Boží milosti; k solidaritě s lidmi, světem i jeho stvořitelem; ke spolupráci se všemi, kteří usilují o dobro a duchem, který takové dobré skutky umožňuje,“ uzavřel arcibiskup Vercammen.

Jak naznačují všechny citované projevy, letošní kongres byl opět veřejným svědectvím o otevřené, moderní a tolerantní starokatolické spiritualitě, která se neuzavírá do sebe. A takové svědectví je jistě vhodnou posilou do mnoha nelehkých situací každodenního života.

↳ Text & foto: Martin Kováč

Komuniké Mezinárodní starokatolické biskupské konference (IBK) u příležitosti jejího jednání 2018 ve Vídni v Rakousku

Ve dnech 17. až 19. září 2018 jednala Mezinárodní starokatolická biskupská konference (IBK) ve Vídni.

Biskupové se intenzivně zabývali otázkou financí, protože i když příjmy zůstávají na konstantní výši, zvyšují se náklady. Tím vyvstává otázka po zvýšení ročního příspěvku členských církví, které ale není bez dalšího možné, jelikož finanční situace jednotlivých církví je již tak napjatá. Jinou možností by bylo hledat cesty k úsporám. Byro IBK se touto otázkou bude zabývat na svém příštím zasedání a předloží konkrétní náměty k řešení tohoto problému, stejně jako úvahy k budoucímu stanovení priorit činnosti.

Komise pro dialog s Mar Thoma syrskou církví se setká naposledy v říjnu setká,

takže v příštím roce bude možné vyhodnotit výsledky tohoto dialogu.

Výsledky římskokatolicko-starokatolické komise pro dialog (IRAD) byly předány Kongregaci pro nauku víry k vyjádření. IBK také vypracuje své vyjádření.

Začala pracovat skupina zástupců starokatolických církví a arménské apoštolské církve, která se věnuje etickým tématům. Jako první bude diskutována otázka role rodiny ve společnosti. Přitom má být také zohledněna otázka stejnopohlavních vztahů.

Anglikánsko-starokatolická konzultační rada vydala brožuru o společných cílech spolupráce mezi anglikány a starokatolíky v Evropě. Prozatím je k dispozici v německém a anglickém znění. Farní obce si mohou tuto brožuru objednat.

Biskupská konference se rozhodla, že několik málo obcí ve Skandinávii nebude dále vedeno jako misijní území, protože se vzhledem k plnému společenství se Švédskou církví nejeví smysluplné udržovat v této oblasti starokatolické obce.

V otázce Bosny a Hercegoviny bylo konstatováno, že snahy o udržení obce v Dubravne Donje selhaly. Jurisdikce biskupské konference se tedy nadále vztahuje pouze na starokatolickou církev v Chorvatsku.

Byla zhodnocena zpráva od delegátů valného shromáždění Konference evropských církví (KEK); IBK přijímá jejich podněty a chce s delegáty vést další debatu. Biskup Lederleitner přebírá koordinaci práce delegátů pro období do příštího valného shromáždění KEKu.

Faráři pověřeni péčí o mládež v církvích Utrechtské unie jsou vyzýváni, aby společně s mládeží členských církví Světové rady církví podpořili projekt s tématem „Angažovanost církve pro děti“, který je organizovaný jednou starokatolickou pracovníci ve Světové radě církví.

Klíčovým tématem další diskuze bylo vy pořádání se s tématem „stejnopohlavní vztahy a sakramentalita církevního požehnání.“ Biskup německé církve Matthias Ring představil návrh, který bude v říjnu předkládat své synodě. IBK rozhodla, že biskupové ve svých církvích spustí konzultační proces podle článku 6 statutu, který bude ukončen v roce 2020, aby mohla německá synoda, která se bude konat téhož roku, následně přijmout rozhodnutí.

Příští řádné zasedání Mezinárodní biskupské konference se bude konat v Lublinu v Polsku ve dnech 23. až 27. června 2019.

↳ Maya Weyermann

Překlad: Petr Jan Vinš

Na Facebooku je nás již víc než 750! Pozvěte i své přátele! ☺

750!
DĚKUJEME!

Týden duchovní obnovy na téma: CESTA K SOBĚ

Ve dnech od 5. do 12. srpna jsme prožili v Orlických horách týden duchovní obnovy. Rádi bychom poskytli čtenářům alespoň rámcový pohled na stěžejní myšlenky našeho semináře, který byl určen dospělým účastníkům akce.

Celý program jsme pojali jako duchovní pout' za Hospodinovým hlasem, vědomi si toho, že se můžeme vydat v podstatě dvojím směrem. Bud' zamíříme do vnějšího světa a budeme pátrat v Jeho stopách, anebo vykročíme neméně náročnou cestou do hlubiny vlastního nitra, kde v jádru našeho srdce dlí a pulzuje živý plamen Hospodinovy přítomnosti.

Jak už samotný název semináře napověděl, rozhodli jsme se vydat druhou z obou zmíněných cest – totiž cestou do vlastního nitra, CESTOU K SOBĚ. Naším průvodcem se stal muž nad jiné povoláný, naslouchající vytrvalý hledač a věčný poutník za Hospodinovým hlasem – praotec Abrahám.

Hned v úvodu semináře jsme si položili otázku: „Co znamenalo Hospodinovo ODEJDI – čili hebrejsky LECH LECHA – které Abrahám na počátku svého povolání zaslechl?“ Jak byla míněna ona výzva, znamenající doslova JDI K SOBĚ? V této souvislosti jsme si položili řadu zcela osobních otázek, např.: Naplnil jsem své životní poslání? Jsem již skutečně sám sebou – tedy tím, kým mám podle Božího úradku být? Co pro mne znamená: „Jít k sobě? Jít do sebe?“ Vlastní odpovědi nás uvedly na cestu po Abrahámových stopách. Stali jsme se poutníky po krajině vlastního nitra.

Posléze jsme si uvědomili, že vydat se na cestu, znamená nejen vykročit, ale také zároveň opouštět nabyté jistoty. Vždyť k čemu jinému vyzývá Hospodinovo: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce, do země, kterou ti ukážu,“ (Gen. 12,1), než k opuštění vlastních, mnohdy pracně nabytých jistot. A tak jsme se ptali každý sám sebe: „Které z mých životních „jistot“ již zvetšely? Co mi brání ve svobodném kráčení životem? Umím pojmenovat to, co bych potřeboval opustit, co mne zbytečně poutá?

Ptali jsme se rovněž, jak se může člověk stát požehnáním jako v Abrahámově případě (Gen. 12,2) a přišli na to, že výsada být požehnaným se váže k cestě za Božím zaslíbením. Poutník totiž vzbuzuje otázky – beze slov se dokáže ptát po zabydlenosti, která brání každému růstu.

Abrahámovy pětasedmdesátiny, kterých dosáhl v době svého povolání, nás donutily, znovu se tázat: „Má pro mne Hospodin ještě nějaký úkol? Čeká mne ještě nějaké Boží zaslíbení? Je už snad pro mne

na všechno pozdě? Postoj časově neohraňčené otevřenosti vůči sobě, bližním i nebesům nám poskytl nemalou naději.

Pradávná křižovatka obchodních cest v horní Mezopotámii – Cháran se nám stala východiskem k rozjímání nad vlastními životními křižovatkami, nad místy, na kterých, chtě nechtě, jsme museli a stále musíme volit. Současně jsme se pozastavili nad hebrejským výrazem EM HADERERCH čili MATKOU CEST, tedy ROZCESTÍM a ptali se po svých matkách – našich motivacích na křižovatkách vlastního života.

„Dosažení cíle si žádá chvíli slavení,“ takto zněla klíčová myšlenka kapitoly nazvané Oltář. Zkoumali jsme nejen Abraháma u svých oltářů, ale i vyvýšená místa vlastního života, kde nám bylo dobře, na kterých jsme se dokázali radovat a slavit.

Po mnoha dalších zastaveních a ušlé pouti, se nám začala pomalu rýsovat neobjevená krajina našeho vlastního nitra. Věnovali jsme proto dost času jejímu pozorování – zkoumání prostoru své vlastní zaslíbené země, Egyptům, do kterých jsme byli občas nuceni z duchovních výšin sestoupit, krajinám našich Jordánů, které se jevily tak úrodné, a přece nakonec přinesly jen hořké ovoce zklamání (podobné jako v Lotově případě). Nahlédli

jsme znovu své oltáře na výšinách svého srdce.

Perlou v krajině našeho nitra se nám stala hora Moria, na které Hospodin učí své věrné do hloubky poznávat sebe sama. Zde jsme mohli spolu s Abrahámem vyslovit: „HINENI,“ – „TADY JSEM.“ Tady, ve Tvé přítomnosti, se skutečně stávám sám sebou, Hospodine!

Jen jako poznámku závěrem chceme dodat, že jako pomůcka posloužila všem účastníkům kniha s názvem CESTA K SOBĚ. Pro případné zájemce je běžně dostupná na internetu.

↳ Josef Byrtus,
lektor letošního TDO

Foto: Kamil Kozelský

Reflexe z týdne duchovní obnovy

"Na TDO jsem byl prvně, a předem jsem raději nic nepředpokládal. Skutečnost mne příjemně překvapila. Na týden jsem vypadl z koloběhu stereotypů, a hlavně poznal plno báječných lidiček z jiných farností. Pražská rotunda není pupek světa, a naše církev nekončí za jejími zdmi. Je osvěžující se trochu rozlétnout... Díky všem za skvělý týden!"

„Rada by som sa všetkým poďakovala za fantastický týždeň, ktorý som mala možnosť zažiť. V prvom rade organizátorom, ale vzásade každému jednému. Tých emocionálnych zážitkov súvisiacich s vierou nie je veľa v živote, (je fajn, keď sa z času na čas objavia, ale teraz som obohatila svoju dušu o tento rozmer.“

„Poprvé jsem se nemusel podílet tolik na dětském programu a mohl se tedy zúčastnit programu duchovního a mohu říci, že mě to naprosto uchvátilo. Nebylo toho ani moc, ani málo. Velmi na mě zapůsobil existenciální rozměr tématu a poskytl mi cenné inspirace. Šabatová hostina byla skvělá. Také volba výletů se, myslím, povedla. Výhodou místa je blízkost přehrady, která v těch horkých dnech poskytla osvěžení. Děkuji všem za skvělou atmosféru, kterou pomohli vytvořit. Už teď se těším na další ročník. Je sice rok od roku těžší dostat požadavkům zvyšující se latky, ale věřím, že s Boží pomocí se nám to opět povede.“

„TDO naprosto nesplnila má očekávání v tom, že s hebrejštinou to bude nuda. Nuda to nebyla ani s lidmi. Vrchovatě jsme užili nejen modliteb, ale i výletů, koupání, klábosení u kávy či u piva, nádherné západy slunce. Děti k tomu navíc i různá dobrodružství a výzvy k překonání sebe samých.“

„Jako vloni jsem si poznámky nedělal, holt lenoch se pozná i v tomto. Nicméně, co mne oslovilo byl úžasný nástin hebrejštiny a její důmyslnost, smysl znaků, to, že na prvním místě, první znak znamená Bůh, Nejvíce však na mne zapůsobila Šabatová hostina, zejména přelítí sklenice vínem jako symbol nemožnosti našeho srdce přijmout všechnu Boží lásku. Atmosféra celého týdne byla super, trochu si dovolím nadsázku, jako na svatbě v Káni galilejské. Pán byl mezi námi. Škoda jen, že ten čas tak rychle ubíhá. Díky všem organizátorům za skvělý týden.“

„Týden duchovní obnovy, který jsme měli možnost letos strávit mile překonal naše očekávání. V atmosféře důvěry, tolerance a přátelské pohody jsme si nejen odpočinuli, a zotavili se, mnohé poznali a navštívili, ale i duchovně načerpali. Rád bych poděkoval i duchovně načerpali. Děkuji rovněž všem účastníkům za jejich otevřenost, vnímavost a vstřícnost. Děkuji rovněž všem organizátorům, zvláště pak kněžím za hluboce prožité mše svaté – a nejen za ně. Můj velký obdiv rovněž mají organizátoři dětského programu, který nejen zaujal, ale doslova strhl. Dospěli se tak mohli plně soustředit na svůj program, aniž by byli rušeni.“

Těšíme se na další ročník.“

První starokatolická bohoslužba v Kolíně

Ve čtvrtek 27. září, v předvečer svátku sv. Václava, se u nás v Kolíně uskutečnila historicky první starokatolická bohoslužba (o jiné na území Kolína nejsou záznamy). Sešlo se nás dvanáct (!), otec biskup byl třináctý.

Jak je vidět z fotografie, prostor máme zatím „garážový“, tedy provizorní. Tohoto prostoru jsme po zapění svatováclavského chorálu a závěrečném požehnání využili k malému občerstvení, vzájemnému seznámení a debatám.

Protože se velmi rychle blíží doba nevlídného počasí, brzkého stmívání a neradi bychom euforicky „přepálili“ začátek, rozhodli jsme se nechat slavení další litur-

gie na jaro a dobu podzimní a zimní vyplnit jinými aktivitami (domácími bohoslužbami slova, čajovými dýchánky při četbě Písma apod.)

Díky za zdárný průběh patří všem zúčastněným, zvláště otci Pavlovi a také mojí rodině, která přichystala občerstvení.

Prosíme o modlitby za nové společenství. Všechny případné akce a aktivity budeme zveřejňovat především na Facebooku a odkazy budou také na církevních stránkách.

↳ Text & foto: Jan Josef Štamberg

Prague Pride, Logos, starokatolíci

Letos již poosmé prošel Prahou duhový průvod, který ukončil týden akcí věnovaných LGBT lidem a jejich přátelům či příbuzným.

Součástí programu byl nemalý počet křesťanských aktivit, organizovaných spolkem Logos. Logos je ekumenické sdružení LGBTQ věřících lidí: „Jsme ekumenické společenství věřících leseb, gayů, bisexuálů, transgender a queer lidí a jejich rodin a přátel. Vytváříme prostor pro společná setkání, sdílení se, debaty a modlitby. Kořeníme církve v Praze, Brně a Ostravě“ (www.logoscr.cz).

Pravidelně probíhají několik let adventní a postní bohoslužby za účasti starokatolických věřících a duchovních – v roce 2018 poskytla přístřeší postní ekumenické bohoslužbě Logosu také farnost sv. Kříže. Také na letošním festivalu Prague Pride se aktivit Logosu zúčastnili starokatolíci. Šlo zejména o ekumenickou bohoslužbu v evangelickém kostele Martina ve zdi, která se slavila 12. srpna 2018. Manželé Monika (evangelická) a Václav (starokatolík) Šístkovi připravili přímluvné modlitby, jáhen Petr Miencil měl pronést kázání.

Myšlenka z promluvy:

...hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti.

V Praze již delší dobu funguje spolupráce Logosu a farnosti sv. Máří Magdalény.

Více a více lidí kolem začíná bát. Za poslední dva-tři roky, jako by přibývalo

špatných zpráv. Přichází nedobré zvěsti ze zemí, které ještě nedávno byly považovány za jakž-takž svobodné, přibývá útoků na novináře a svobodný tisk. V atmosféře strachu většinou netrvá dlouho a začínou se hledat obětní beránci, hříšníci, které je potřeba vymýtít ze společnosti. Proti tomu všemu strachu a obavám nám Ježíš staví před oči krásu stvoření. Stvoření, které žije z dobroty Tvůrce, v důvěře, a beze strachu.

Chce se po nás jediné – důvěřovat tomu, který nás do tohoto světa pozval. Pozval a jedinečným způsobem, lhostejno zda jsme LGBT nebo hetero, obdaroval bytím. Naším posláním číslo jedna – a to nám připomíná nedávné reformační jubileum – není konat spoustu dobrých skutků – našim povoláním křesťana je nechat se obdarovat životem, životem s velkým Ž. Nechat se obdarovat každý den znovu – je to pozvání být občanem nebo občankou reality, která přesahuje naše představy. Reality, kterou Matouš nazývá království nebeské. Společenství s Tím, který nás z lásky převedl z nicoty do bytí.

Z přímlov:

Pane Bože, ty jsi původcem všeho, ty znáš každého jednoho z nás naším jménem. Znáš naše nejhlubší nitro lépe, než jej kdy sami poznáme. Prosíme, vybav nás aspoň na moment svým úhlem pohledu, abychom nahlédli na sebe a druhé tvým milujícím zrakem.

Pane, ty jsi konečná perspektiva naší pouti, u Tebe hledáme pokoj, který přesahuje čas nám zde odměřený. Prosíme, dej nám po temných nocích uzříť nové světlo, v bouři nám buď navigátorem i majákem v dálce, který značí cíl. V časech klidu skálou, na které budujeme svou jistotu.

↳ Petr Miencil, foto: Logos

Sedmkrát za den tě chválím aneb o modlitbě breviáře

Tímto článkem bych rád udělal reklamu modlitbě breviáře. Jde tradiční způsob, jak celý den protkat pravidelnou modlitbou. Říká se jí též liturgie hodin, protože pro každý moment dne nabízí přibližně desetiminutovku, v rámci níž se pomodlíte několik žalmů, přečtete si kousek Písma a pomodlíte se za potřeby své i svých blízkých.

Texty jsou tematicky přizpůsobeny dané denní době, konkrétnímu dni v týdnu a liturgickému období. Např. pátek je spojen s Kristovým ukřižováním a má nádech kajícího, neděle je prodchnuta radostí ze Vzkříšení atd. Základní představu o struktuře a bohatosti liturgie hodin si můžete udělat na webových stránkách:

<https://lh.kbs.sk/cz/default.htm> (lze koupit jako knihu nebo stáhnout zdarma do mobilu např. na App Store).

Protože je tato modlitba stará téměř jako křesťanství samo, obsahuje plno různých a dobře vyvážených prvků. Jakoby nás vede, povzbuzuje, přináší nám nejdůležitější témata křesťanského života. Obsahuje různé typy křesťanské modlitby: prosba, chvála, naslouchání Božímu slovu apod. To nám – zejména když se modlíme sami – umožňuje zdržet se u některé části, například porozjímat o přečteném úryvku z bible nebo rozvinout přímlyvu za konkrétní potřeby okamžiku.

Variabilita liturgie hodin je ohromná: hodí se stejně dobře pro jednotlivce, jako pro malé i větší skupiny. Lze ji číst očima, recitovat nebo zpívat. Existuje nespočet různých uspořádání. V pražské farnosti

u sv. Kříže se modlí římskokatolický breviář, u sv. Máří jsme se jeden čas scházeli k nedělním nešporám s prvky Taizé a anglikánské církve, možností je skutečně nepřeberné množství.

**VARIABILITA LITURGIE HODIN JE
OHROMNÁ: HODÍ SE STEJNĚ DOBRĚ PRO
JEDNOTLIVCE, JAKO PRO MALÉ I VĚTŠÍ SKU-
PINY. LZE JI ČÍST OČIMA, RECITOVAT NEBO
ZPÍVAT.**

Breviář mne provází již desítky let. V některých obdobích čtu více bibli, někdy mám „růžencové periody“, jindy se snažím o kontemplativní modlitbu. Breviář je ovšem stálíci, víceméně se mi daří po něm vždy alespoň jednou denně sáhnout.

*

K životu s Bohem nutně patří modlitba, pravidelná a častá komunikace s ním. Potřebnou míru intenzity modlitby naznačuje Žalm 119: „sedmkrát za den tě chválím“, či 1. list Soluňanům: „neustále se modlete“.

Málokdo z nás se může věnovat pouze modlitbě. Musíme chodit do práce, obstarat rodinné záležitosti, občas si potřebujeme odpočinout. Nutně tedy přemýšlíme, zda práce, starost o rodinu nebo jiné aktivity křesťansky prožívané nejsou vlastně už tou ustavičnou modlitbou. Sv. Terezie z Avily utěšuje sestry karmelitánky v Knize o zakládání (5. kap.), ať se netrápí, že se nemohou vždy věnovat jen vyložené duchovním věcem: „Pán je i mezi hrnci.“

Pokud to je ovšem jen trochu možné, měli bychom do vztahu s Bohem investovat konkrétní penzum času. David Torkington píše o potřebě pravidelné modlitby: „Můžete stokrát tvrdit: Chci se stát koncertním klavíristou nebo mluvit plynule německy nebo být výborným hráčem golfu. Dokud nebudete několik hodin denně cvičit, stejně vám nebudu věřit, že to myslíte doopravdy.“ (Poustevník, s. 52)

Otec Jeroným, trapistický mnich, popisuje totéž možná o něco přitažlivějším přirovnáním: „Základní požadavek lásky a přátelství je tentýž: být spolu. Kdo chce poznat silné okamžiky vzájemného sdílení, musí být svému příteli nadosah. Žádný hrdinský čin, žádná oběť, kterou

pro milovaného člověka přineseme, ale která nás od něho oddálí, nemají takovou hodnotu, jako prostá milující přítomnost.“ (Možnosti a melodie, s. 43-44).

Jsou různé cesty, jak se dopracovat jisté pravidelnosti v modlitbě: Někdo si urve v práci část obědové pauzy na desetiminutovou četbu bible, jiný se cestou pěšky domů modlí růženec, další dokáží celý den protkat modlitbami za aktuální dění, jsou tací, kdo si ráno přivstanou a medituji. A část křesťanů se modlí pravidelně breviář.

*

Proč to všechno píšu?

Jelikož jsme jako církev hodně rozptýleni a ani při osobních setkáních nepřijde vždy řeč na to, kdo jak prakticky svou víru žije, chtěl jsem touto cestou vysondovat, zda by se nás, co se modlíme breviář či kdo by to chtěli zkusit, není více, a navrhnout, abychom si o sobě dali vědět.

Mě by osobně velmi povzbudilo, kdybych věděl, že nás je třeba pět, kdo se takto pravidelněji modlíme. A dokonce bych měl vizi, že bychom na sebe měli kontakty a mohli bychom církvi nabídnout, že je tu skupinka lidí, co se pravidelně modlí a může do této pravidelné modlitby zahrnout potřeby ostatních a kterým kdokoliv včetně biskupa může dát vědět, že potřebuje takto podpořit.

Budu rád, pokud mi napíšete své poznámky na email: filip.maly@outlook.es. Třeba z toho nic nebude, a třeba ano.

↳ Filip Malý

Biskup Pavel vysvětil dva nové kněze

V sobotu 1. září 2018 se v našem Katedrálním chrámu sv. Vavřince v 11 hodin uskutečnila slavnostní eucharistická bohoslužba, při které biskup Pavel B. Stránský vysvětil za kněze dva nemocniční kaplany a jáhny Mgr. Pavla Hynka a PhDr. Ing. Petra Krohe.

Mgr. Pavel Hynek je členem farnosti sv. Máří Magdalény v Praze a působí jako nemocniční kaplan v Psychiatrické nemocnici Praha – Bohnice.

PhDr. Ing. Petr Krohe je ustanovený administrátorem in spiritualibus ve farní obci v Praze u Rotundy Nalezení sv. Kříže a nemocničním kaplanem ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze.

Naším novokněžím vyprošujeme Boží vedení a požehnání v jejich nové službě Kristově církvi!

Vzpomínka na otce Marka Przemyslaw Koniuka

Otec Marek odešel ze světa náhle, nečekaně. Jeho smrt přišla jako blesk z čistého nebe. Kdo byl Marek a jaká byla jeho cesta do české starokatolické církve?

Marek se narodil roku 1962 ve městě Wrzsesnia v Polsku. Se svými rodiči žil první čtyři roky na vesnici, poté se s rodiči a s bratry Boguslawem a Adamem přestěhoval do města. Vystudoval gymnázium, a po maturitě byl přijat na teologickou fakultu v Poznani. Dobře mu šla francouzština, v průběhu teologických studií absolvoval studijní pobyt v Paříži. Marek psal básně, na teologické fakultě byl vůdčí osobností akademického divadelního souboru a zde proběhla také premiéra jeho divadelní hry.

Po vysvěcení naplňoval své duchovní povolání jako kaplan ve farnosti římskokatolické církve. Pracoval s mladými lidmi – vyučoval náboženství, ale také základy filosofie. Věnoval se drogově závislým lidem a také působil jako vychovatel na konzervatoři. Roku 1994 se přestěhoval

do Česka. Nejprve sloužil jako administrátor římskokatolické farnosti v Nymburce a v okolí, později v Říčanech u Prahy. V této době se také seznámil se svou budoucí manželkou Evou. Protože Marek chtěl založit rodinu, odešel v roce 1996 ze služby v římskokatolické církvi a oženil se s Evou. Manželům Koniukovým se narodili dva synové. Emeritním biskupem Dušanem byl přijat do starokatolické církve jako duchovní. Bratři a sestry v duchovní službě především oceňovali vlídnou povahu Marka Koniuka a jeho radostnou národu, kterou dokázal s lehkostí navázat kontakt se všemi, s nimiž se setkal.

Získat naplňující civilní zaměstnání v České republice nebylo jednoduché. Marek pracoval s mladými lidmi vyžadujícími zvláštní péči v Integrované střední škole v Sadské jako vychovatel. Byl činný také jako překladatel z polštiny do češtiny a naopak. Prošel několika rekvalifikacemi – snad nejvýznamnější bylo studium v oblasti nemovitostí a jejich oceňování. Jeho posledním zaměstnáním byla pozice v pojišťovně Allianz – kolegové byli pro Marka oporou a práce v této společnosti jej těšila.

Marek byl člověkem s velkým rozhledem. Rád vedl rozhovory s lidmi, vážně a nevážně. Měl nakažlivý smysl pro humor a schopnost zasmát se potížím života. Jeho lidský potenciál nebyl v Čechách plně využit, a to jej trápilo, i když statečně nesl břímě klikatých peripetií profesní dráhy. Ve volném čase pěstoval vinnou révu, poslouchal hudbu a byl zde plně pro

svou rodinu. Společně jezdili na výlety, na dovolenou, na návštěvu příbuzných v Polsku.

Marek naposledy navštívil obřady pašijového týdne u sv. Vavřince v Praze na Pet-

říně konce března 2018. Nic nenasvědčovalo tomu, že mu zbývá jen pár dní života. Z tohoto světa odešel náhle 3. dubna 2018. Marku – chybíš nám! Kéž se jednou společně setkáme na druhém břehu.

↳ Petr Miencil

✝ Otec Ivan Peschka odešel za svým Pánem

Se zármutkem v srdci vám oznamujeme, že ve čtvrtek 2. srpna 2018 odešel za svým Pánem náš bratr, přítel a Kristův kněz Ivan Peschka. V naději, že společenství s Kristem, které prožíváme na zemi, nikdy nekončí, Vás prosíme o modlitbu za otce Ivana a za útěchu pro jeho rodinu a blízké.

S otcem Ivanem jsme se rozloučili v úterý 14. srpna 2018 v našem kostele v Jablonci nad Nisou.

Odpočinutí věčné, dej mu, Pane,
a světlo věčné ať mu svítí.

Ať odpočívá v pokoji. Amen.

Foto: Člověk a víra a Michal Holas

Výstava exlibris s duchovní tematikou u Vavřince

Ve dnech 28. 8. - 2. 9. 2018 se v Praze konal 37. kongres FISAE, celosvětové společnosti, jež zaštiťuje sběratele drobné grafiky, knižních značek nebo-li exlibris. Lístky ex libris (česky z knih) se již dávno nelepují do knih, aby označovaly jejich majitele, ale slouží dnes jako objekt sběratelského zájmu.

Součástí kongresu bylo i několik výstav exlibris, z nichž jedna se konala v naší katedrále sv. Vavřince na Petřině. Naše církev se tak zapojila do tohoto kulturního projektu. Výstavu slavnostně zahájil 15. srpna biskup Dr. Pavel B. Stránský za účasti zástupců sběratelů exlibris. V katedrále byly vystaveny celkem 4 soubory těchto akademických malířů a grafiků: Jiřího Brázdy (Sedm hlavních hříchů, Křížová cesta), Karla Demela (Prosby) a Jana Híska (Svatí). Součástí vernisáže byl kratší varhanní koncert a pohoštění (za něj patří dík místnímu duchovnímu správci). Kongres FISAE, jehož se zúčastnilo celkem 544 sběratelů a výtvarníků ze 34 zemí, byl slavnostně zahájen ve strahovském klášteře. Zároveň v něm byla otevřena výstava exlibris ze sbírek kláštera s názvem „Vzal jsem tu knihu z rukou anděla“. K výstavě byl vydán katalog, na němž se podílel i starokatolický farář z Tábora Alois Sassmann. Po zahájení kongresu vystoupala pestrá směs cizinců-

sběratelů a grafiků, v počtu asi 70, do svatovavřinecké katedrály, kde je anglicky přivítal dómský duchovní Dr. Petr J. Vinš, který je seznámil s historií katedrály a naší církvi. Poté zazněl nádherný varhanní koncert kněze Dr. Petra Tvrdka, po jehož ukončení všichni zhlédli výstavu duchovních exlibris. Během kongresu mi mnoho našich i cizích sběratelů a grafiků vyjádřilo své nadšení z výstavy u nás instalované, včetně skvělého zážitku z varhanního koncertu Petra Tvrdka.

Text & foto:
↳ Alois Sassmann

Dvanáctý ročník Modlitby za domov bude mít téma Odkud přicházíš a kam jdeš?

Při příležitosti 100. výročí založení Československé republiky se bude v neděli 28. října 2018 od 15:00 hodin konat v Praze dvanáctý ročník kulturně – duchovního festivalu pro celou rodinu Modlitba za domov. Místem konání Modlitby za domov bude kostel Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Praze na Vinohradech (Korunní 60, Praha 2).

Letošní ročník Modlitby za domov bude mít téma Odkud přicházíš a kam jdeš? Podtitulem je výrok Ježíše Krista: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (Jan 14, 6). Hudebními hosty budou Pavel Šporcl (housle), Jana Šrejma Kačírková (soprán), Petr Šporcl (violoncello), Jaromír Klepáč (klavír). Do programu se také zapojí zástupci církví a další zajímaví hosté. Toto ekumenické setkání lidí dobré vůle budou

moderovat Martina Kociánová a Bronislav Matulík. Modlitbu za domov bude v přímém přenosu vysílat Česká televize.

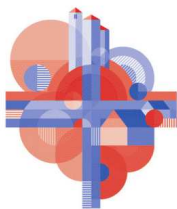
V rámci Modlitby za domov vyhlásila Ekumenická rada církví v ČR také výtvarnou soutěžní přehlídku pro děti a mládež na téma “100 let naší republiky“. Vybrané oceněné obrázky budou tradičně prezentovány v přímém televizním přenosu a autoři oceněných obrázků získají vstupenky do iQLANDIE a iQPARKU a filmy pro děti a mládež od spolku Maranatha. Ekumenická rada církví také vyzývá místní sbory a farnosti k připojení se k modlitbám za náš domov v rámci bohoslužeb v neděli 28. října.

Srdečně vás zveme k účasti na Modlitbě za domov i ke sledování přímého televizního přenosu. Vstup na akci je zdarma. Vstup do kostela bude umožněn pouze do 14.45 hod.

Modlitbu za domov organizuje Ekumenická rada církví v ČR ve spolupráci s církvemi, s podporou Ministerstva kultury a ve spolupráci s dalšími partnery. Další informace naleznete na internetové stránce www.modlitbazadomov.cz.

↳ informoval Aleš Čejka, ERC

12. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle v rámci oslav 100. výročí vzniku Československé republiky

MODLITBA 28/10 ZA DOMOV 2018

kostel Českobratrské
církve evangelické
v Praze na Vinohradech
Korunní 60 / Praha 2

Odkud přicházíš a kam jdeš?

„Já jsem ta cesta, pravda i život“ (Jan 14, 6)

15.00—16.30

KONCERT V KOMPOZOVANÉM POŘADU SE ZAJÍMAVÝMI HOSTY

účinkují

PAVEL ŠPORCL (housle)

JANA ŠREJMA KAČÍRKOVÁ (soprán)

PETR ŠPORCL (violoncello)

JAROMÍR KLEPÁČ (klavír)

V přímém přenosu České televize moderují Martina Kociánová a Bronislav Matulík

Vstup volný • Společenské oblečení • Vstup do kostela bude umožněn pouze do 14.45

www.modlitbazadomov.cz

Děkujeme České televizi za realizaci přímého přenosu a Farnímu sboru Českobratrské církve evangelické v Praze na Vinohradech za spolupráci.

Ekumenická rada církví v ČR / Donská 5 / 101 00 Praha 10 / +420 271 742 326 / www.ekumenickarada.cz

Organizuje

Ekumenická rada
církví v ČR

Hlavní mediální partner

Partneři

BRANA

#COMMUNIO

